

[Svend Erik Hovmand]

Når jeg nævner de sidste på denne måde, skyldes det, at jeg fornemmede, at der var en åbning i socialdemokratiets holdning. Der var en åbning, for så vidt angik § 2 i lovforslaget, den del, som drejer sig om det frivillige foreningsliv, om idrætsaktiviteter, interessegruppevirksomhed osv. Og det forstår jeg godt. Sagen er jo den, at omkring 90 pct. af landets kommuner allerede har lavet deres egen lille fritidslov. Omkring 90 pct. af landets kommuner har gennemført byordninger, som helt svarer til det, vi foreslår her, eller som i hvert tilfælde i høj grad er i overensstemmelse med dette lovforslag.

Også jeg håber meget, vi får en positiv udvalgsbehandling, og jeg kan forstå på de bemærkninger, der er kommet, at der er nogle ting, vi skal se på.

Må jeg allerførst sige til ministeren, at spørgsmålene om ungdomsskolen, prøveforberedende undervisning, at de unge skal have mulighed for frit at vælge, er spørgsmål, vi kan se på, og de skal for os ikke være kardinalpunkter. Vi er tilsvarende også åbne over for spørgsmålet om de handicappedes stilling, måske kunne vi også her finde en bedre form, og vi vil også se på en række andre af de kritikpunkter, som ministeren nævner.

Men vi ønsker og finder, det er vigtigt, at folketinget lever med i den udvikling, som vitterlig allerede har fundet sted, og at vi lever op til ønsket om større frihed på dette område.

Hovedprincippet i vores forslag til en ny fritidslov er jo, at kommunerne selv skal bestemme på en række væsentlige områder inden for fritidssektoren, selv skal afgøre omfanget af fritidsvirksomheden, herunder fastsættelse af deltagertal på de enkelte hold, videreføre princippet om bloktilskud, som jo allerede i 1975 blev gennemført, for så vidt angår kapitel I's vedkommende, og som vi altså nu også ønsker udvidet til kapitel II, III og IV. At gennemføre en forenkling af godkendelsesproceduren og begrænse de normgivende regler, er for os en overordentlig vigtig ting. Vi må have en lov, som hindrer de administrativt meget vanskelige forhold, der eksisterer under den gældende lov. Vi må have en lov, som ikke kræver, at den enkelte foreningsleder næsten skal have en kontoruddannelse for at kunne lede en ganske almindelig idrætsforening i Danmark. For det

er jo sagen. Det er faktisk efterhånden blevet så kompliceret, hvis man skal opfylde lovens bestemmelser, at mange frivillige foreningsledere simpelt hen giver op. Hvis man lavede en undersøgelse, ville man få at se, hvor mange foreningsledere i små idrætsforeninger landet over der har skiftet formand inden for de sidste 10 år. Det vil være et rystende tal. Jeg tror, at vi politikere bør tage den udvikling ad notam og søge at skabe den forenkling, som der er så stærkt behov for.

Vi ønsker, at der skabes større frihed og mere ligestilling mellem privat og offentligt initiativ, herunder i henseende til det specielle spørgsmål, som flere har været inde på, spørgsmålet om lokalebenyttelse. Det er jo i dag overordentlig vanskeligt at tage et frivilligt privat initiativ. Den situation, som vi tidligere har oplevet, hvor nogle aktive folk gik sammen og lagde sten på sten for at få et klubhus eller en idrætshal, er næsten ophørt i Danmark. Hvorfor? Fordi realkreditlovens regler er blevet strammere, i hvert fald i administrationsleddet, og fordi tilskudsmulighederne skaber forskelsbehandling på privat og offentligt initiativ.

En offentligt ejet idrætshal skal stilles gratis til rådighed, men en privatejet er nødsaget til at skulle have omkring 100-120 kr., måske 200 kr. i timen for at få renter og afdrag betalt. Det er da oplagt, at det private initiativ under sådanne ulige konkurrenceforhold vil have kummerlige vilkår.

Det er bl. a. disse ting, vi ønsker ændret, og jeg er som sagt glad for den relativt positive modtagelse, som dette forslag har fået.

Den socialdemokratiske ordfører, hr. Møller Andersen, pegede på spørgsmålet om deltagerbetaling. Jeg ønsker ikke at åbne en ny debat om dette spørgsmål nu og vil kun stiltørdigt gøre opmærksom på, at deltagerbetalingen, som socialdemokratiet også har været med til at gennemføre, jo ikke har medført en nedgang i den kvantitative undervisning inden for voksenundervisningssektoren.

Der er udtalt en frygt for, at bloktilskudsprincippet skulle betyde en udsultning, at vi skulle få underudviklede kommuner på fritidslovsområdet. Jeg tror ikke på, at den frygt er relevant. De mange byordninger har været et klart bevis på det modsatte: kommunerne har igennem byordningerne og på andre måder ydet frivillige tilskud på over 600 mill. kr. mere, end de havde pligt til, hvis de